

ВАРТОВА БАШТА

І Вістник Присутности Христа

„СТОРОЖЕ! ЯКА ПОРА НОЧІ?“
 „Надходить поранок, та ще ніч“ Іса.21.

WATCH TOWER AND HERALD OF CHRIST'S PRESENCE
 (Ukrainian Edition)

Vol. II. November 1st, 1925 No. 11

Року Божого 6053 Падолист, 1, 1925

ЗМІСТ

Помазанник — Мессія — Христос	163
Господня праця в Європі	168
Господня праця між нашим народом	
Євангелія в Антиохії Писидійській	173
Що є правда?	175
Вечір Молитви і Слова до розважування	175
Цікаві листи	176

„Став же я непаче на варті і, стоячи мов би на башті, роздумував, що скаже він мені, що відповість на мою жалобу.“ — Аввакум 2:1.

W.T.B.&T.S.

На землі переполох народів у заколоті, як зареве море та филі [взбурені, невдоволені маси]. І омертвють люде від страху та дождання того, що прийде на вселенну [на всіх людей]: сили бо небесні [церков] захитаються... Як побачите, що се стається, знайте, що Царство Гоже близько... Випростуйтеся і підіймайте голови ваші, радуйтеся, бо наблизилося викуплення ваше... Євангелії: Маттея 24:33; Марка 13:29; Луки 21:25-31.

СЕЙ ЖУРНАЛ І ЙОГО СВЯТА ЦІЛЬ

СЕЙ журнал служить головно на се, аби подавати поясненя до св. Письма і поученя з него. Заложений (1884. р.) в англійській мові, аби ширити науку Ісуса Христа, він не тільки допомагає дітям Божим при студійованю св. Письма, але також подає, коли Товариство має свої конвенції, повідомляє о приході представителів Товариства так званих „пильгримів“ і подає звіти з конвенцій.

Наші так звані „Верийські лекції“ подають і пояснюють в приступний спосіб „ВИКЛАДИ СВ. ПИСЬМА“, видані товариством і є дуже помічні всім тим, хто хоче досягнути почетний ступень т. зв. „Вербі Деї Міністер“ (В. Д. М. — V. D. M.), що означає: Слуга Слова Божого.

Сей журнал боронить головно сеї єдиної і правдивої підстави надії Християн, нотру загально всі відкинули, іменню ВИКУП (відкупленє) дорожочиною кровю (смертю) „чоловіка Ісуса Христа, що дав себе на ВИКУП (як відповідну ціну) за всіх“ (1. лист Петра 1:19; 1. лист до Тимотея 2:6). Будуючи отже на тім певнім фундаменті: золото, срібло і дорогі наміня-жемчуги слова Божого (1. до Коринтян 3:11-25; 2. Петра 1:5-11), дальшею цілею сего журналу є показати всім: яка є спільність тайни, котра була укрита в Бозі . . . , щоби тепер обявилась через Церкву всяка премудрість Божя — „котра в інших родах (вінах) не була обявлена синам людським так, як тепер є вона обявлена.“ — до Ефесян 3:5-10.

Сей журнал є незалежний від всяких партій, сект або віроісповідань, яких собі натворили люде; а старається кожде свое слово підпорядкувати у всім під волю Божу в Христі, як учить сего св. Письмо. Дятого може сміло говорити і розбирати кожде слово, яке голосив Ісус, — відповідно до сего, як нам Бог уділить своєї мудрости порозуміти Його слово. Наше становище не є догматичне, але певне; бо що знаємо, се твердимо, маючи сильну віру в Божі обітниці, які є певні. Ми є як ті слуги, котрі виконуємо Його службу; дятого рішенє наше, що має бути поміченє в сім журналі а що ні залежить від сего, як ми розуміємо Його волю, науку Його слова, аби скріпляти Його людей в ласці Божій і в знаню. Тому не тільки просимо наших читачів, але домагаємось від них, аби досліджували кожде написанє тут слово при помочи неомильного слова Божого, і тому для лекшого провіреня наводимо звичайно голо / і стих з Пророків і Апостолів.

СВ. ПИСЬМО ВИРАЗНО І ЯСНО УЧИТЬ НАС:

ЩО ЦЕРКВА — се „храм живого Бога“, се особливше „діло рук Його;“ що будова її відбувалася через цілий Євангельський вік, — се є від часу, як Ісус Христос стався Відкупителем цілого світа і Угольним каменем свого храму. Через сей то храм, скоро буде він докінчений, Бог зішле благословеннє на „всіх людей“ і тоді вони будуть мати приступ до Него. — 1. до Коринтян 3:16, 17; до Ефесян 2:20, 22; 1. Мойсея 28:4; до Галат 3:29.

Що хто в тім часі увірить в ЖЕРТВУ ХРИСТА ЗА ГРІХ і посвятиться Йому, сего буде Він неначе обтісовати, допосовувати і вигладжувати, а скоро буде готовий і докінчений остатній з тих „живих камінів“ з „вибраних і дорогих“, тоді великий Майстер-Учитель згромадить їх разом при первім воскресеню. Тоді ся Церква буде наповнена Його славою і станеться місцем стріч між Богом а людьми через цілих тисяч літ. — Одкрите 15:5-8.

Що підставою надії так для Церкви, як і для світа є се, що Ісус Христос з ласки Божої пожив смерти за „всіх“, стався „випуком за всіх“ і, що Він буде „правдивим світлом, що просвічає КОЖДОГО ЧОЛОВІКА, що приходить на світ“ у „властивім на се часі.“ — до Жидів 2:9; Йоан 1:9; до Тимотея 2:5, 6.

Що надією Церкви є, що вона буде такою, яким є її Господь, буде „бачити Його таким, яким Він є,“ буде „учасником Божої природи“ і буде мати участь в Його славі, як Його співнаслідник. — 1 Йоана 3:2; Йоан 17:24; до Рим. 8:17; 2 Петра 1:4

Що в теперішнім часі Церква, святі мають себе видосконалити, усвершити до служби в будучности; мають розвинути в собі всяку ласку; бути світлами Божими перед світом і приготувити себе на царів і священників в будучих вінах. — до Ефесян 4:12; Маттея 24:14; Одкрите 1:6; 20:6.

Що насія світа лежить в благословеннях, о котрих довідаються і отримають всі люде через Царство Христа, що буде тревати тисяч літ. Всі, що хотять бути послушні законам і їх виповняти, отримають з рук свого Відкупителя і прославленої Церкви все те, що Адам утратив, а всі уперті в злім і непоправні будуть ЗНИЩЕНІ. — Діяння св. Апостолів 3:19-23; Ісаія 35.

WARTOWA BASHTA

Published by WATCH TOWER BIBLE & TRACT SOCIETY,
18 Concord Street, Brooklyn, N. Y.

Yearly Subscription Price: United States, \$1.00; Canada and Miscellaneous Foreign, \$1.50.

Entered as second-class matter February 14, 1924, at the postoffice at Brooklyn, N. Y., under the Act of March 3, 1879.

(Сей журнал виходить в кількох мовах)

РЕДАКЦІЙНИЙ КОМІТЕТ: Сей журнал виходить під надзором комітету, в склад котрого входять: J. F. Rutherford, W. E. Van Amburgh, J. Hemery, C. E. Stewart, R. H. Barber. Кождий артикул уміщений в англійським журналі читає і одобряє найменше трьох його членів.

Передплату в Сполучених Державах Америки можна посилати Моні ордерами або через Експрес компаню або банковими дрефтами. З Канади і прочих країв треба посилати передплату Міжнародним поштовим переказом.

ПЕРЕДПЛАТА за Вартову Башту на рік виносить: в Сполучених Державах \$1.00, для Канади \$1.50; для Галичини і Волиня 4 золоті пол.; для Чехо-Слованії 30 корон; для Буковини 100 левів; для Франції 17 франків; для Бразилії 10 мільрейсів; для Аргентини 3 пеза. Грошеві моні ордери адресувати тільки так: The Watch Tower 18 Concord St., Brooklyn, N. Y.

УВАГА ДЛЯ ПЕРЕДПЛАТНИКІВ! В нас є такий звичай, що не вислаємо спеціального повідомлення, що отримано належитість ані не повідомляємо, що передплата скінчилась, тільки зазначаємо се побіч адреси.

Для бідних, що не можуть заплатити за наш журнал, а хочуть його читати, вислаємо даром, если о се попросять.

Сей журнал виходить раз в місяця. Поодинокє число стоїть 10 центів, гуртом 5 центів.

Повідомяємо всіх братів, як також і передплатників, що із браку місяця не будемо вже продовжувати студії Соборний Намет, або Скиня Завіту. — Заразом повідомляємо, що вже вийшла й є в розтромажи ціла книжка даної студії, під назвою: „Намет ТІНЯМИ ЛУЧШИХ ЖЕРТВ“, так, що кождий, може її набути, де знайде цілість цілої студії. До сеї книжки долучено: Скороченнє віри, гозскеяннє символів, та виказ неавтентичних місць із св. Письма на підставі провірки із манускриптами, в яких дані слова не знаходяться. Ся книжка, конечно, як помічний підручник для кождого студіюючого. — — — — — Ціна 25 ц.

Щоби заощадити собі дорогий час повідомляємо Братів, що маємо на складі тільки такі книжки:

БІБЛІЯ (СТАРІЙ І НОВИЙ ЗАВІТ) у великім форматі . 2.10
БІБЛІЯ (в малім форматі в полот оправі) 95 цт.
БІБЛІЯ (в малім форматі в шкіряній оправі) 2.50 і 3.90
НОВИЙ ЗАВІТ (в шкіряній оправі, чисто по українськи) 2.25 цт.
НОВИЙ ЗАВІТ 65 цт.
НОВИЙ ЗАВІТ (в церковній мові, по українськи) 65 цт.
СВАНГЕЛІЯ (Мат. Марка, Луки і Йоана, кожда осібно) по 4 цт.
БОЖИЙ ПЛЯН ВІКІВ 75 цт.
ГАРФА БОЖА 65 цт.
ПІСНІ ЗОРІННЯ ТИСЯЧЛІТТЯ (Духовий співанник) . . . 45 цт.
ДЕНЬ ПІМСТИ 25 цт.
МІЛІОНИ З ЛЮДЕЙ ТЕПЕР ЖИЮЧИХ НЕ ПОМРУТЬ . . . 25 цт.
НАМЕТ ТІНЯМИ ЛУЧШИХ ЖЕРТВ 25 цт.
СВІТ В ЗАКОЛОТІ — ЧОМУ? — РАТУНОК 10 цт.
ЦАРСТВО, ЯКОГО ВСІ БАЖАЮТЬ 10 цт.
ПЕКЛО ЩО ВОНО Є? ХТО ТАМ Є? 10 цт.
ДРУГИЙ ПРИХІД ХРИСТА 10 цт.

ВІСТНИК ПРИСУТНОСТІ ХРИСТА І ВАРТОВА БАШТА

Рік II.

Падолист-November 1, 1925.

№. 11.

Помазанник — Мессія — Христос

Бог дав свій Закон через Мойсея, виложений в типах і словах, і казав, щоби научали його ізраїльському народови, позаяк Він мав намір піднести великого Архирея, що мав бути, також і Царем. Сей рівночасно Цар і Архирей мав взяти гріх з людей і мав отримати царську власть а як Посередник між Богом а людьми мав помочи людям назад прийти до Бога. Та замість обняти сей високий уряд Царя і Архирея, Ісус, прийшовши на сей світ, тільки умерти, що було великою несподіванкою для типічного народу, Ізраїля. — Лука 24:20, 21. Тоді надійшов час для Святого Духа, або Бога, обявити Церкві се, що було передше тайною, секретом. Бо коли Бог говорив через пророків о Мессії, як о царі на троні, Він сказав те, що мало бути тайне закрите для людей — чого не так легко можна було зрозуміти. Бог навмисне тримав свій плян в секреті аж до часу, коли він мав бути обявлений. Сею тайною був — „Христос в вас, надія слави.” — до Колосян 1: 26, 27.

Другими словами, наш Господь Ісус є найпершим Помазанником і по словам св. Письма є дуже високо піднесений. Одначе, Він сам не сповнив ще Божого Плян, що до Помазанника. Небесний Отець бажав мати не тільки одного Помазанника, а хотів, щоб Він був Головою помазанників, Головою Церкви, свого Тіла. (до Ефес. 1 22, 23; 5:29-32; до Колос. 1:24) Се була ся тайна. Сей великий Помазанник-Мессія-Христос, складаючийся із многих членів, мав благословити світ, яко антитипічний (дійсний) Пророк, Архирей і Цар. Бог назначив Ісуса, як Голову, а певне число вибраних святих, бути членами Його Тіла. Покиль се Тіло Христа-Помазанника не буде повне, доти не можуть прийти на світ благословення, котрі то Бог приобіцяв Авраамови — до Галат 3:16, 29.

Услівями на котрих можна стати членом „Тіла Христового” — можна стати членом Помазанника Архирея і Царя — є, если хто піде Його слідами: если вичететься себе самого, візьме хрест свій і йде слідом за Ним. (Гляди Матея 16:24; Лука 14:26, 27; Йоан 12:25, 26) Если хочемо мати сю ласку, ми мусимо приносити себе самих як живу жертву, подібно, як і Він приніс себе на жертву. Окрім сього ми мусимо мати Його за свого заступника, щоб ми могли доповнити се, чого ще не достає терпінням „Христа.” Як каже Ап. Павло, ми покликани терпіти з Христом, щоб могли з ним і панувати. — до Колос. 1:24; 2 до Тимот 2:12.

Доки не буде докінчене діло вибору членів сього великого Помазанника, так довго не може прийти для світа реституція. Благословенне для сього світа не може роз-

початись, аж доки сей великий Цар, Архирей обійме свій уряд. Тоді Він, як посередник Нового Завіту, дасть обіцяне благословенне всім людям взагалі. Ціле св. Письмо говорить о тім, В ніякий инший спосіб не можемо пояснити чому, если Бог обіцяв післати Відкупителя і сей відкупитель вже прийшов і умер „праведник за неправедних,” чому не наступило сейчас діло реституції, діло новонастання, привернення всього, до первісного стану. (Діяння Ап. 3:21) Через цілий сей вік відбувався вибір Церкви. В недалекій будучности розлічнуться часи реституції, коли Господь Ісус прийшовши вже в друге, прийме до себе своїх членів слави.

Св. Письмо говорить, що наш Господь Ісус був святий, без вини, непорочний, відлучений від грішників. Тому він не потребував приносити жертви за гріх, за себе самого. Одначе св. Письмо каже, що Він мусів принести жертву найперше за себе, а відтак за людей. „Такого бо нам подобало мати Архирея, ...котрий не має потреби кожного дня, як архирей (жидівські), приносити жертви вперше за свої гріхи, відтак за гріхи людей; бо се зробив Він раз жертвувавши себе самого.” (до Жидів 7:26, 27) З сього бачимо, що Він один раз приніс жертву за себе і за людей, се є, що Церква є часттю Його самого і є зовсім осібно від світа взагалі.

Ділом Церкви в часі теперішнього віку, є приносити себе, як людей в жертву. Як Ісус буде Царем слави, подібно всі послідувателі Його будуть царями; Як Він буде великим Архиресом, так і ми будемо священниками. Так учить св. Письмо. Тайною дальше є, що ми мусимо тепер терпіти з Ісусом, а опісля будемо в Його славі. Хто не порозумів сього, сей не розуміє Плян Божого, котрий так простий, а так красний.

Бог назначив, щоби кождий, хто мав бути ізраїльським царем, був наперед помазаний, намащений олієм — миром, а найвищий Архирей мав бути в особливий спосіб намащений, помазаний. Мусимо пригадати собі, що є також антитипічний Цар і антитипічний Архирей — Христос, великий, (бо з многих членів складаючийся) Пророк, Архирей і Цар — котрий має принести благословенне всьому людському родови взагалі. В прообразі ми бачили, що до помочи Архирейови були священники, а Апостол показує, що враз з Ісусом будуть антитипічні священники і будуть мати участь в Його ділі.

Єврейське слово: „Мессія” означає по грецьки „Христос,” а по нашому „Помазанник,” помазаний. Так отже Мессія, або Христос, перевівши властиво буде помазаний Божий, се є Той, котрого Бог Отець помазав, назначив-

ши його виконати певне велике діло. Ісус був тим, котрого Отець помазав і назначив на певне діло. Коли-ж Він отримає се помазання? Бачимо, зі св. Письма, що не в небі і не зараз тоді, як він стався чоловіком. Він не був ще тоді Помазанником, хотий був в цілковитій єдності зі Святим духом, свого Отця.

Аж, як наш Спаситель мав трицять літ, тоді Він посвятив себе, щоб сповнити волю свого Отця і діло на котре Він післав Його на землю. Тоді то Ісус отримав спеціальне помазання. Се помазання було для Нього як би іменуванням бути Царем і Архиєреєм Божим. Однак він тоді не міг зараз обняти свою велику владу і панувати. Він найперше мусів оказати свою вірність і виконати свій завіт (угоду), а за се в своїм часі мав стати в певнім значінню сього слова великим Помазанником Божим, царювати над землею тисяч літ, а опісля отримати ще більшу честь і славу. Так описує ясно св. Письмо о наших Відкупителю.

ТАЙНА О ХРИСТІ

„Помазання, котре в и прийняли від Ного, у в а с пробуває, і не потребує, щоб хто учив вас.” О кім говорить Апостол тими словами? Як повище сказано, наш небесний Отець мав в плані, щоб не тільки сам наш Господь Ісус, становив сего Помазанника, а більше число складалось на него. Він хотів, щоби Господь Ісус був Головою сеї помазанної горади, котра мала становити тіло. Се бачимо в прообразі старозавітніх священників, котрі отримували помазання олієм. Вони були образом правдивих дійсних священників, що мали прийти: „Ви є... царське священство, нарід святий, люде придбання, щоб звіщали чесноти Того, що вас покликав з темноти у дивне своє світло.” — 1. Петра 2:9.

Як ми дальше студіюємо, знаходимо, що се є тою тайною, о котрій говорить св. Письмо. Іменно, що великий Мессія, так довго обіцований мав складатись із багато осіб, і що сі особи з виймкою Голови мали бути вибрані з дітей гніва, з упавшого людського роду і мали бути оправдані через заслугу своєї Голови — через заслугу, що Він видав себе, яко чоловіка на жертву.

Всі, отже, котрі злучилися з Ісусом є уважані за членів сього одного Тіла; є „Церквою Бога живого,” „Церквою первородних.” котрих імена написані на небесах. (1. до Тимот 3:15; до Жид 12:23) Споглядаючи взад до часу установлення Церкви, ми бачимо, що вона не могла бути установлена, аж Ісус станув перед Отцем і предложив самого себе, як жертву, щоби заслуга сеї жертви могла бути уділена, всім тим, хто має бути членом його Тіла — тим, котрі схотять посвятити себе так само на смерть, як й Він учинив, і котрі схотять йти слідами Його.

В тім часі були деякі, котрі ожидали сього. Ними були ученики Ісуса, котрі слухали слів Його... Вони повірили словам Його, що если виречуться самих себе і возьмуть хрест свій і пійдуть за Ним, будуть мати участь в Його славі. Під впливом сеї обітниць вони сталися його

учениками і послідувателями, але вони не могли отримати помазання, аж наперед Він мусів учинити залосить учинення за гріхи. Тому наш Спаситель наказав їм ждати в Єрусалимі аж отримають се благословенне. Св. Письмо каже нам, що в Пятидесятницю прийшло на них се помазання. Воно прийшло від Отця через Ісуса, Його Сина, по його вознесенню. Так і ап. Павло пише, що всяке благословенне приходить від Отця, котрий є жерелом всіх благословеньств і всі благословення приходить через Сина, котрий є посередником. — 1. до Кор. 8:6

Що є якраз се помазання тяжко нам поняти, або вияснити. Тільки в міру, як ми розуміємо його, можемо вияснити ясно другим. Спаситель старався виложити його ясно, о скільки се було для нас можливим і ужив ріжних слів, виражень, зворотів і образів. Він називає його початком в тім значінню, що почалось нове життя. Духова природа починається в нас з хвилию, як ми отримуємо се початок. І хто отримує його не може задержати в собі, если не буде взростати і не буде мати Господнього духа, що має усовершитись в нім.

РІЖНІ ЯКОСТІ СВ. ДУХА

О Божім або Святім дусі, се є о Божій, або Святій силі, або впливі, успосібленню, говорить св. Письмо з ріжних точок погляду — очевидно, маючи на цілі дати нам його порозуміти, позаяк ся річ є тяжка до зрозуміння. І так називає його духом правди. Ніхто не може мати Святого духа і незнати нічого о Бозі. Кождий взростає в духових річах в міру сього, як взростає в знанню о Бозі. Если хто не взростає в знанню, такий не може взростати в дусі; длятого сеї дух називається духом правди.

Він є названий також духом здорового розуму; позаяк наші суди є всі несовершенними і людські, і тому зовсім природно противляється в деім розумови Божому. А вплив, або сила, котра переменяє нас і дає нам дивитися на річи з нової точки погляду є впливом або силою, що походить від Бога і тому називається Святим духом, а дальше є названий духом, або розположенням здорового розуму.

Святий дух, або Божий дух є названий духом любови; бо тільки в міру, як ми виробляємо в собі сю якість, яку має Бог, можемо отримати сього духа любови, сей не може мати Святого духа. Любов є конечно потрібна, перше, ніж ми можемо отримати Святого духа. Бог є любов всі мусять бути сього успосіблення, если хотять бути Його — вони мусять бути в єдності, в гармонії з Ним..

Він є названий також духом послуху, в значінню, що хто посідає сього духа, хоче сповняти волю Божу. Він є також помазання в значінню, що се є якість, або знак, під яким Бог узнає нас за своїх синів і за наслідників Його обітниць і котрі мають уважати себе за Його послів. Бог узнає тільки таких, котрі є назначені в такий спосіб Святим духом або силою. Вони мають зайняти уряд царів і священників.

Сі ріжні дефініції і пояснення сили і впливу Божого,

або духа Божого, або Святого духа допомагають нам зрозуміти краще саму річ. Під словом: Святий дух, розуміємо в ширшій значінню кожний святий вплив, або силу, усposібленне, або розположенне, котрі походять від Бога. Під тим самим словом розуміємо духа правди і духа праведности, тому, що правда і праведність належать до Божого порядку. Се називаємо Святим духом, Святим впливом, або Святою силою, що ділає так, як сього Бог бажає. Божий дух, або сила, може ділати, через Слово Правди, написане в Біблії, або через вплив, який оказують своїм життям і приміром деякі Божі люде — але в який би небудь спосіб ділає, то все для добра.

ДАРИ А ОВОЧІ СВЯТОГО ДУХА.

Позаяк сю справу, було так тяжко порозуміти, тому Господь дав первісній Церкві особливі знаки, так звані дари. Одні отримували дар язиків (мов), другі дар творення чуда, а ще інші дар уздоровлювання. Були ще інші дари, які Господь давав, як дар апостольства і т. д. Але ці різні дари, були тільки ознаками ділаючого Святого духа в тім часі. Ці дари не були Святим духом, а тільки знаками діяльності Святого духа. Коли ці дари сповнили свою задачу в первісній Церкві, тоді вони устали. Се однак не означає, що Святий дух перестав бути запліднюючою силою серед Божих людей. Бо если би не було тих ознак, сили Божої в самім початку, ми не могли би так добре зрозуміти самої річи. Ісус, що до Пятидесятниці дав своїм ученикам свого духа і дав їм можливість творити чуда. — Лука 10:17-20.

Міра духа дається всім Божим дітям, щоби користали з нього і уживали його. Так бачимо, що коли дари Святого духа устали, лишилися овочі духа, які малося указувати ділами і розвивати їх дальше. „Овочі духа є: любов радість, мир, довготерпінне, добрість, милосерде віра, тихість (смирність), повздержливість.” (до Галат 5:22, 23) Особа, котра отримала Святого духа, стає оказувати овочі духа. Если хто не оказує сього овочу, маємо причину сумніватись, чи він зістав запліднений, або початий Святим духом.

Если особа посідає деякі з тих прикмет, мусимо памятати, що є люде вже з природи добрі і лагідні. Тому не можемо казати, що се є доказом що хтось посідає Святого духа, если він є трохи смирний і добрий. Він міг мати ці прикмети вже від уродження. Але ми повинні сподіватися, що коли хто прийде до знання правди, тоді він замість бути гордим і надутим, стане з часом, що раз то більше ліпшим і смиреннішим. Коли бачимо, що хтось гордий, зарозумілий, зухвалого духа, неприязний, неласкавий і т. д., маємо причину заключати, що він не отримав Святого духа, або, що він не чинив в серці властиво-го поступу..

Щодо сього, то Господь не каже нам судити других, але Він хоче, щоби ми самих себе судили. Хто має сього Святого духа, такий повинен робити поступ. Хто зістав запліднений, початий св. духом, такий вже передне, посідав відповідний ум, щоби його отримати, і Господь

радо починає там своє діло, котре нам так тяжко зрозуміти. Сей Божий дух приносить відпочинок, мир, радість, позаяк ми підчинилися Богу. А сей мир і радість повинні, щораз більше збільшатись в міру того, як ми що раз більше наповняємось Святим духом.

ПЕРЕШКОДИ ДО ПОВНОТИ ДУХА

Читаємо в св. Письмі, що наш Спаситель Ісус отримав духа без міри. Але ми, будучи в несовершеннім стані, не можемо отримати в тій самій мірі Святого духа. Если ми випорожнимо свої серця із всього, тоді можемо отримати більше. Але если в нашім умі і серці є блудні науки віри, тоді вони будуть на перешкоді і не отримаємо повноти Святого духа. Нове Сотворінне поступенно покидає земський ум і позбувається блудних наук віри і т. д., котрі були перешкодою. І в міру сього, як ми позбуваємося сеї перешкоди, о стільки наповняємося Святим духом.

Святий дух, котрий отримуємо від Бога, через Ісуса, є заперукою для нас, що ми належимо до Господа. І як довго сей дух перебуває в нас, так довго він посвідчає і ручить нам, що ми ще дальше Господні. Так мала як і велика громада отримують помазання від Господа, початте Святим духом. Апостол каже: „що ми всі покликани в одній надії нашого покликання,” (до Ефес. 4:4). Ми всі отримали се помазанне Святим духом, бо інакше ми не могли би ніяк належати до Тіла Христового. Отримавши його, опісля наступає його розвиток.

Хто старається робити поступ дуці Господнім, сей отримає місце на престолі з Ісусом. Але й будуть такі, що не будуть достойні з Ним царювати, однак вони також отримали від Господа, се помазанне, се початте. Вони не будуть належати до Тіла Христового, бо занедбували чинити поступ, не маючи ревности виконувати свій завіт або угоду.

В прообразі первосвященника олій помазання, спливав, аж на край долішньої одежі. Коли прийшов антитип, дійсність, помазанне нашого Господа сплинуло на все Тіло почавши від Пятидесятниці, через, що ми отримали особливе посвяченне з небесним Отцем. Помазанне, котре приходить на Господніх людей, скорше або пізніше мусить вплинути на їх поведенне, показуючи, більшу їх смирність, терпеливість, любов до братів і ласкавість в ділі і слові. На все те показував олій помазання, котрим помазувано царів і священників в Ізраїлі, а котрий був образом Святого духа, котрим отримуємо помазанне.

Однак сеї лагідности, і любови нашого характеру не можемо сподіватися, щоби наступили раптовно, як се діється з нашим умом. Навпаки ся зміна буде слідувати поступенно. Помимо того, нова воля має взяти контролю над нашим тілом і уділити йому свого духа і вдачі скільки се можливо і мусить сейчас розпочати працю. Если дух любови до Бога перебуває в кім в великій мірі, то він мусить в скорім часі показати се ділом. Для того уважаймо всегда, щоб ми взростали в дуці любови і послуху і щоби дух Христів перебував в нас обильно.

ПОСВЯЧЕННЄ І ПОЧАТТЄ

Ніхто не може бути членом Нового Сотворіння, если наперед не зістане помазаний Святим духом. Св. Письмо говорить, що тоді мусить наступити подвійне діло; одно, що відноситься до тіла, друге до Нового Сотворіння. Се, що посвячується або приносить в жертву, не є Нове Сотворіння, і се, що буває помазанне, або, що почалося, не є старе сотворіння. Кажемо, ще раз: Се є Нове Сотворіння, котре буває помазуване, або почате, і старе, котре буває посвячене.

Помазуване і початте Святим духом є в дійсности одно і те саме і слідує сей час по оправданню. Ми вже, яко оправдані, посвячуємо себе в смерть і ми яко Нові Сотворіння стаємось членами Церкви або тіла Христового. Если Отець приймає нас, тоді се підставою нашого почаття Його духом, нашого помазання.

Хотяй би сі обидва слова, початте і помазанне, означали для нас одно і те саме, то однак, кожде з них вказує на що иншого. Словом початте розуміємо стан нового життя, стан нової природи. Під словом помазанне, розуміємо уряд, на котрий ми є назначені. Бог покликє людей, щоби сталися співнаслідниками з Ісусом в Його Царстві. Помазаннем, Бог узнає їх за царів і священників. О скільки се нас тичить, на означення сеї справи уживаємо двох виразів.

Грецьке слово Христос означає в нашій мові: помазаний, помазанник. Бог сказав наперед, що Він помаже собі Царя й Архiereя, що буде його слугою, через котрого прийде благословення на увесь світ. Він сказав, що сим великим Царем в першій мірі є наш Спаситель Ісус. Він сказав, що окрім Спасителя Ісуса, котрий є Помазанником, Він хоче, щоби Ісус, мав ще більше членів при собі. І сі додані члени Спасителєві Ісусови будуть становити враз з Ним цілого Помазанника.

Коли ми прилучаємось до „Тіла,” тоді, як раз спливає на нас помазанне. Хто стається членом Помазанника, сей в тій самій хвилі буває початий. Коли говоримо о помазанню і початтю, то тільки тому, що на сю саму річ дивимось з ріжної точки погляду. Ми, що жиємо, тепер, не були помазані 18 соток літ, хотяй помазанне сплинуло тоді на Церкву. Уряд, на котрий ми зістали помазані, можемо стратити, однак тим самим ми ще не стратили початого духового життя, як се є з великою громадою.

З хвилею, коли ми стаємось членами сього тіла, ми рівночасно отримуємо помазанне. „Помазанне, котре ви отримали від Нього в вас пробуває.” В сім є особиста наша участь, подібно, як і наше початте є особисте. Ще раз повторимо: Наше початте відбувається з кожним поодиноким — наше помазанне (або хрещенне) є спільне всім, хотяй і одно і друге є особисте.

ТЕ САМЕ ПОМАЗАННЯ ТАК ДЛЯ ІСУСА, ЯК І ДЛЯ ЦЕРКВИ.

Помазанне, котре сплило на Церкву в день Пятидесятниці і спливало опісля на всіх Жидів, що ставались членами „Тіла,” було те саме, що сплило на Ісуса при Йор-

дані, було те саме помазанне, що сплило пізніше на Поган, як се показано на Корнелію і його приятелях, коли „Святий дух найшов на всіх, що слухали слова,” що виходило з уст Петра. Було те саме помазанне, що спливало через цілий вік на всіх членів Тіла — для всіх одно помазанне.

Але хотяй, се помазанне є одно і те саме, однак Корнелій не мав участі в помазанню (або хрещенню) в день Пятидесятниці, ані ученики не мали участі в помазанню при Йордані; бо се помазанне уділяється, кождому окремо аж тоді, коли стається початий і таким чином вводиться в тіло. По нашому розумінню, се одно поняття обіймає обидва сі особні дійства.

На початку Бог Єгова предвидів і призначив, щоби сто сорок тисяч членів (140,000) становило одно тіло, одного Помазанника Христа котрого Головою є Ісус. Бог постановив, що всі ті початі Його духом сталися через се членами того тіла. Вони мають свої імена записані в Агнецвій книзі життя. Але він також постановив, що хто з них занедбає словнити умовий свого завіту, або угоди, так перестане бути членом сього тіла. Ся кляса або тіло буде в великій славі і буде числити 144,000 членів. Та хотяй много тисячів в часі євангельського віку убігаються о сю славу, то однак не отримують її, бо не устоялись у вірности.

„Хто побідить, дам йому сісти зі мною на престолі моїм.” (Одрк. 2:21) Велике закінчення сього належить до будучности. Всі, що приходять, до Господа приходять через посвячення, і через час є вони уважані за членів сеї помазанної кляси, Помазанника. А помазанне буде так довго в них, як довго є вони послужні.

ПОДВІЙНЕ ВІДНОШЕННЄ ДО ХРИСТА

Вираз початте Святим духом уживає св. Письмо, щоби описати, що діється з особою, котру Бог приймає, як Нове Сотворіння, в котрій починається нове життя, нова природа. Ся нова природа опісля розвивається і востає і, если остане вірний народиться з духа. Вирази початте і народини уживається на означення, що Нове Сотворіння почалося і стало нарешті совершенне.

Помазанне, або хрещенне Святим духом відноситься до того самого Божого духа і в повній мірі до того самого діла, що початте. Однак помазанне, або хрещенне Святим духом не приходить, поодиноким на кожного, але є спільне всім. Хрещенне Святим духом прийшло для Церкви в день Пятидесятниці і не було повторюване, хіба для Корнелія, першого з Поган і для його родини і приятелів, котрих він закликав до свого дому, щоби почули слова Петра. Тоді зістало уділене подібне хрещенне, як се сталося в Пятидесятницю — „Святий дух найшов на всіх, що слухали слово.” показуючи, тим, що Погани також мають нагоду статись членами Помазанника.

Слово хрещенне в грецькій мові означає властиво погруження. Ап. Павло поясняє, що ми всі зістали охрещенні або погружені, або помазані одним духом в одно тіло. Помазанне, або Хрещенне Святим духом, зійшло найперше на нашого Спаса Ісуса а дальше перейшло на

Церкву в Пятидесятницю і позістає від тоді все, яке помазання. Кождий з нас, хто приходить до Бога через Ісуса, визнаючи свої гріхи і просячи о прощення їх задля заслуги Ісуса і умирає з Ним, хрестячись, занурюючись в смерть Його, такий буває занурений в членство Його Тіла, і таким чином підходить під помазанне.

Наслідок сього є подвійний. По перше ми стаємось членами Христа в тілі, і Він приймає нас і обходиться з нами, як такими. Ми найперше охристілись, або занурилися в смерть в Його смерть, Його хрещення. Тепер образ змінється. Ми встаємо з того хрещення в смерть, яко Нові Сотворіння. Потім наші тіла є уважані, як би Його Тіло. Так отже наше відношення до Христа є подвійне: одно відноситься до тіла, друге до духа.

Дуже багато людей не завважало сього подвійного відношення до Христа, — яко Нових Сотворінь, і яко сотворінь в тілі. Значіння сих слів, бачимо найкраще з того, що сказав прославлений Ісус до Савла: „Савле, Савле, чого Мене гониш.” (Діяння Ап. 9:4-5) Тими словами наш Спаситель сказав, що переслідування Церкви в тілі було переслідуванням Його самого. Що Церква терпить, то є частинною терпінням Христа. Терпіння Христа не скінчаться скорше, аж послідний член Його Тіла скінчить свою дорогу життя.

ГОСПОДНЄ РІШЕННЄ НАЛЕЖИТЬ ДО БУДУЧНОСТІ

Наше членство в духовім Тілі Христа є також подвійне. Найперше, ми тепер є тільки майбутніми членами, — хотів Бог прийняв нас, як би ми вже були дійсними. З хвилиєю, як Він приймає наше посвячення, тоді саме отримуємо Святого духа. Ми посвячуємось з Ісусом в смерть — ми воскресемо з Ним, як нові сотворіння, учасники з Ним в Його воскресенню. А однак, се число початих Святим духом і таким чином зєдинених з Ісусом в одно духове тіло, обнімає в собі три класи: 1) Мале стадо, що буде тілом Христовим поза завісою, що будуть „більше, аніж побідителі.” 2) велика громада, котра не буде належати до сеї найвищої класи, але котрі будуть товаришками весільної класи (Пс. 45:14); 3) сі, котрі не видержать проби й пійдуть на другу смерть.

Не наша річ судити когось і казати, сей належить до малого стада, а сей до великої громади. Знаємо зі св. Письма, що наш Спаситель аж з кінцем сього віку обявить публично своє рішення. Тоді він рішить, хто отримає вищу, а хто нищу природу.

Ми всі є „покликані в одній надії нашого покликаня.” (до Ефес. 4:4), і від кожного з нас залежить, щоб ми

учинили наше покликање і вибір певним. Наші проби, наші труднощі, наші уломности є так ріжні, що тільки Господь буде знати, або буде міг рішити, хто з нас є гідний. Ап. Павло каже, що він навіть сам себе не судить, тому нехай ніхто не судить другого. Один, хто судить, а ним є Бог.

ДВІ КЛАСІ ПЕРВОРОДНИХ

Церква первородних, се є, всі, що осягнуть совершенне життя, вічне життя, яко громада первородних, в порівнанню з світом становлять мале число. В своїй проповіді на горі наш Спаситель змалював світ, як такий, що йде широкою дорогою до знищення. Відтак представив вузку дорогу, що провадить до життя; другу, котру він творив і учинив можливою. Він каже, що в порівнанню, тільки мале число знайде сю дорогу і хоче по ній ходити.

На других місцях св. Письма читаємо, що всі, котрі йдуть широкою дорогою прийдуть до пізнання правди і в часі царства Мессії отворяться їм очі і отримають благословення і будуть могли повернути до єдності з Богом; і тоді повстане велика дорога, що поведе їх до людської совершенности. Так отже маємо три дорогі. В теперішнім віці, тільки одна дорога веде до життя.

Застановляючись над св. Письмом, хто осягне вічне життя, яко наслідник теперішнього життя, находимо, що тільки Церква первородних отримає се щасття, життя, яке він отримає, осягне його поступенно в часі тисяч літ, коли, то крок, за кроком буде підноситись з упадку і приходиться до совершенности. Але життя, яке тепер пропонується, муситься осягати серед неприязних обставин. Се життя отримуємо 1) через зачаття і 2) через воскресення до совершенности. Се воскресення отримуємо з кінцем євангельського віку.

Св. Письмо показує, що буде дві класи, котрі осягнуть се велике благословення; одна класа вийде побідителями і отримає духове життя, але не найвище. Друга класа вийде більш, аніж побідителями і отримає воскресення на найвищій степені. Вони отримають Божу природу. Ми тепер стараємося осягнути сей ступень — мати участь з Ісусом в першій воскресенню. Хто не дбає про свої обіцяні і слюби, сей помимо того буде виставлений на кінцеву пробу. Справа так уложаться, що вони мусять, рішитися і оказати, чи є вірні Богу, або ні. Хто з них згрішить добровільно, пійде на другу смерть. Хто з них схоче осягнути вічне життя, дійде до совершенности в часі великого горя, хотів вони стратять велику нагороду бути співнаслідниками з Ісусом в Його царстві.

Оцеж будьте послідувачами Божими, як любі діти, і ходіть у любові, якож і Христос улюбив нас і одав себе за нас на жертву і на посвят Богу, у солодкі пахощі. — до Ефес. 5:1, 2.

Діточки: Остання година настала, ... так пробувайте в Ньому, щоб була в нас одвага і не осоромились Ним... Люби, любім один одного, бо любов від Бога... бо хто не любить не пізнав Бога... По сьому пізнаємо, що в Ньому

пробуємо а він в нас, що від духа свого дав нам. 1. Йо.

Щоб Отець слави, Бог Господа нашого Ісуса Христа, дав вам духа премудрости й відкриття на познання Його. Просвічені очі серця вашого, щоб зрозуміли ви, що за впованне поклику Його, що за багатство славного насліддя в Його святих. — до Ефесян 1:17.

Про се дбай в сьому пробувай, щоб успіх твій явен був у всіх. — 1. до Тимотея 4:15.

Господня праця в Європі

Проповідати радісну вість (євангелію) о царстві Божім як се приказав наш Спаситель (Маттей 24:14), лежить глибоко на серці кожного правдивого посвяченого Християнина в теперішнім часі. Для того кожний читач Вартової Башти є цікавий знати, як поступає праця Господня в різних частях світа. Тому подаємо тут звіт із найсвіжішої подорожі председателя Товариства і других братів, котрі вибралися з ними до Європи.

З Нью Йорку відпили ми 15-го квітня кораблем „Беренгарія” і висіли на сушу в Савтгемтоні 22. квітня, а кілька годин пізніше були вже в Лондоні. Саме тоді відбувалася там конвенція братів з Англії. Учасників конвенції з різних частей краю було там около 2.400. У всіх присутних було видко велике одушевлення.

В перший день конвенції засідання відбувалися в салі Лондон Табернакел. Вечером далися чути голоси: „Се найлучша конвенція, на якій я коли був.” По скінченню конвенції панувала загальна опінія, що ніколи передше не отримали брати так великого піднесення на духу, як там. Промовляло кількох братів з Америки: Мартин, Салтер, Кендел, Мекмілян і Рутерфорд, як також і місцеві.

ПУБЛИЧНЕ СВИДОЦТВО В ЛОНДОНІ

В неділю вечером бр. Рутерфорд мав промову до публики в Роял Альберт галі на тему: „Надійшов час на освободження.” Часописи англійські подали наперед широкі оголошення, і на довго перед отворенням галі стояли вже люде довгими рядами, щоби зайняти догідні місця. Хотьй падав дощ то таки не повидали ліній. Коли отворили двері, публіка стала тиснутися до середини і величезна галя в короткім часі була переповнена людьми, так що тисячі мусіли відійти домів.

Се вже четвертий раз бр. Рутерфорд промовляв в сій галі до публики. При вході брата, публіка привитала рісними оплесками. При помочи електричного побільшавочого голос приладу вся галя могла чути виразно кожде слово бесідника. Публіка заховувалася так спокійно, як ніколи. Кожде слово бесідника немов ликало, тільки від часу до часу зривалася буря оплесків, коли що промовило їм лучше до серця. По скінченню промови вся публіка станула на ноги і по відмовленій молитві ще довго не рушалася з місця, жаль було їм, що бесіда скінчилася. В самій галі продано багато книжок, як також і поза галяю. Без сумніву було се одно з найкращих зібрань в Лондоні за сі роки.

В понеділок продовжалася конвенція дальше. Промови відносилися головню до праці. Второк був днем праці. З вервою виїшли брати з книжками, а вечером з усміхом на лиці подавали до відома, що хто продав. Богато благословеньств, отримали вони за той день. Богато потішавочих досвідчень пережили брати. Не можливо вичислити всіх бо брак місця, але подамо тільки два.

Одна сестра зайшла до одного дому і пані дому питає її. Чи ви належите до Міжнародних Дослідників Віблії, котрі видали книжку: „Міліони з людей тепер живючих.”?

Бо тут на горі, — каже вона є старий чоловік, вісімдесят літ йому вже буде, що має ту книжку і вічно її читає. Здається знає на память кожде слово. Коли наша сестра потвердила, що так, тоді вона купила йому, ще книжку „Гарфу Божу.”

Друга сестра бувша католичка Айришка, зайшла до одного дому. Господня католичка дуже противилася кождому слову, яке сестра казала. Але муж її, що стояв з боку і прислухувався розмові, каже: жінко, я бачу, що то всьо правда, що та говорить ми мусимо купити, ті книжки. І купили.

За час конвенції спродано повиш 3,000 книжок. Конвенція закінчилася у второк вечером. Кожде серце покріплене на духу вертало домів, переконане, що ми вже блище царства і тої радості, аніж передше були.

КОНВЕНЦІЯ В ШКОЦІІ

Другого і третого мая відбулася місцева конвенція шкоцьких братів в Ілзгов. Було присутних понад два-найцять сот братів. Також був публічний виклад для публики. Люде громадно прийшли послухати радісної новини о зближаючімся царстві. Так і видко було по них, що нарід бажає слухати правдивого слова Божого із туюю вижидає тої хвилі, коли прийде царство Мессії і принесе зі собою свободу, волю, гаразд і життя.

Брати в Шкоції чуються на духу знаменито. Із великою енергією працюють, та проповідують Царя Христа й Його царство. Хто був між ними довго не забуде сеї хвилі. Поважне число братів прибуло на конвенцію із Ірландії.

В полудне 6. Мая ми всіли на аероплян і відлетіли до Парижа. Всіх подорожніх було 12 душ., крім пілота. Погода була прекрасна, ні одной хмарки на небі. Вид на околицю був пречудовий; дорога була красна. Три години опісля ми були вже в Парижі.

Того дня вечером мав відбутися публічний виклад. Зійшлося около 2,000 народу. Але ще заким брат Рутерфорд прийшов до галі повстав між людьми великий крик. Темою промови мало бути: „Ошуканьство і облуда попів стали явні.” На салю прийшло кількох попів з громадою своїх послухників. Велика більшість присутних була противна попам і розпочали передиратися з ними; кричали і називали одні других, так що не можливо було промовляти.

ІСПАНІЯ

Головною ціллю сьогорічної подорожі до Європи було занести Слово о царстві Божім до Іспанії і Португалії. Довгі літа Іспанія була під виключним впливом католиків і не було можливо занести вісти о царстві Божім до сеї країни. Минувшого року еспанське правительство відкинуло просьбу брата Рутерфорда давати виклади по Іспанії. Сього року брат Юрій Йонг з полудневої Америки за впливом британського амбасадора вистарався у правительства о дозвіл дати два виклади в Барцельоні і Мадриті.

Оголошення про виклади помістили місцеві часописи навіть одна велика католицька часопись в Мадриті, помістила оголошення про виклад.

Найперше був даний виклад в Барцельоні. Се місто знане з історії, бо там відбувалися славні суди т. зв. „святої інквізиції.“ Ще до сьогодні стоїть стара церква, перед котрою були палені на костері многи мученики. Ще є й кімнати, де відбувався суд над ними, а опісля виводили їх на церковне подвір'я і там палено їх живцем. Перед їх смертю брали їх до церкви на „службу божу,” без огляду на се, чи хто вірив в ню, чи ні.

Пригадуємо собі, що Ап. Павло був також в Іспанії. Він сам говорить о тім, (до Римлян 15:24); і правдоподібно се мусіла бути Барцельона, як портове місто, де він висів і проповідував слово Боже. Та вже в перших початках християнства, сю країну окрила темнота і велика пітьма обняла сі народи. А тепер надходить для них свобода. Наука, яку проповідував колись Апостол Павло, тепер знова приходять до сих людей.

Брат Йонг, що прибув наперед, щоб постаратися о місце на виклади, не мав надії, щоби йому удалося се зробити. Йому говорили, що скоро нарід довідається в якій цілі, вони тут приходять, то сейчас їх вижене. Другі таки грозили, що будуть їх бити. Він не знав, що має робити. Журився, що если спровадить бр. Руттерфорда, й його убють там, то буде собі все викидати. Саме тоді отримав він лист від бр. Руттерфорда, в котрім той дав йому відваги і між іншими навів слова пророка Ісаї (51:16), де сказано: „Я вложу слова мої в уста тобі, і тівню руки моєї закрию тебе.“ Перечитавши се брат Йонг сказав собі: Се напевно мусить бути така воля Божа, йду вперед, а решта його річ. І Бог нагородив його віру.

В неділю о 11 год. рано мав відбутися виклад. Коли ми прийшли до сього місця, то застали відділ поліції і державного комісаря. Але вони обійшлися з нами дуже гречно. Брат Руттерфорд промовляв по англійськи, а оден Іспанець промовляв се в своїй мові. Виклад відбувся дуже спокійно. По скінченню промови багато приступило до бесідника і стискало йому руки, бажаючи йому, як найкращого поведження в Божім ділі. Присутних було понад 2,000. Комісар прислухувався з увагою цілому викладови і відходячи, подякував бесідникови, що міг почути Слово Боже о царстві Мессії.

На другий день в понеділок відбувся другий виклад в театрі в Мадриті. Часописи задалегідь оголосили про сей виклад і зійшлося понад 1.200 публіки. Публіка заховувалася спокійно і слухала з увагою кожне слово. Ще був спокій багато причинилася присутність поліції і державного комісаря, котрого післяв був сам губернатор.

Ми нераз роздумували над тим, чи не вдалося би помістити в часописях наш виклад. Але без дозволу правительства не може бути нічого подібного уміщене. Та сталося, що сейчас по викладі один властитель часописи приступив до комісаря, що розмовляв з бр. Руттерфордом і попросив, чи не можна би дати, до часописи цілу про-

мову. Комісар радо на се згодився і так ціла промова була повторена в одній з найбільших часописей в краю.

По промові бесідник попросив присутних, котрі бажають мати царство справедливости, де могли би отримати сі благословення, щоб повстали зі своїх місць. На се повстала вся публіка, і один з братів відмовив красну молитву. Опісля приходило багато осіб до бесідника й стискали йому руку.

Між присутними був один священник, котрий прислухувався уважно всему. Він також приступив до бесідника, подав йому руку і промовив кілька слів до нього. На другий день прийшов він до готелю до брата Руттерфорда і розмовляв з ним о царстві Божім. Він заявив, що не може погодитися з наукою католицької церкви, і що вірить, що Ісус Спаситель прийде в скорім часі. Не тільки він, але багато католиків так Еспанців, як і Мури сподіються скорого приходу Ісуса. За його переконання церковні власти відібрали йому право правити „службу божу,” на якийсь час, але тепер вже привернули. Як було видно по нім, се була чесна людина, і є надія в Бозі, що Він покличе своїх до своєї служби, аби служили в правді і праведности.

Із Іспанії ми виїхали до Португалії.

ПОРТУГАЛІЯ

На кілька днів перед викладом вибухла революція в Португалії. Тому виклад не відбувся в театрі, як було заповіджено а в державній галі. Сеї галі ніхто не міг отримати передше на публічні виклади, але, що брат Руттерфорд прийшов з Америки і був знаний деяким урядникам, тому правительство дозволило на виклад.

Противники грозили, що висадять галю у воздух, але ми здалися на Бога. Навіть приятелі наші відраджували нам. Один, що помогав нам у вишукуванні галі сказав: если промова буде в чім противитися науці католицької церкви, то з галі лишиться сама руїна, а життя бесідника буде в небезпеці. Комуністи грозили висадженням салі у воздух.

На означену годину прийшов брат Руттерфорд до галі й ціла аудиторія прийняла його сердечно. Присутних було понад 2,000 Були се самі мушчини, жінок не було зовсім. Зараз на вступі бесіди, якийсь мушчина почав робити крики, але присутні присилували його до мовчання. Перед дванадцятью годинами в ночі скінчився виклад серед оглушаючих оплесків.

Між присутними було багато студентів університету, котрі прийшли зі своїми професорами. Вони з увагою прислухувалися промові і по викладі понад 12 сот осіб оставило свої адреси, щоб доручити їм нашу літературу. Опісля всі уставилися в ряд і серед оплесків відпровадили братів до автомобіля, що чекав на них. Примітно робилось на серці, коли подумати, що португальський нарід оставав довгі віки в попівській неволі, а тепер починає протирати очі і пізнавати часи.

Португальська преса віднеслася до нас дуже прихильно. На другий день появилися у всіх часописях прихильні статі на тему викладу. Подаємо переклади з двох часописей:

Велика часопись „Оссокиль” написала:

„Публічний виклад судді Рутерфорда із Нью-Йорку, Америки, був на тему: „Як жити на землі вічно?” Годину наперед галя була залата студентами, урядниками, офіцерами, робітниками і многими визначними людьми.

Бесідник трохи припізнився зі своїм приходом. Коли суддя Рутерфорд в товаристві секретаря п. Салтера перекладача Йозе Морієра прибув на сали, ціла аудиторія прийняла його довгими ошлесками. Відтак суддя Рутерфорд пояснив чому прийшов до Португалії, кажучи, що не прийшов він здирати гроші із людей або навертати їх, а тільки, щоби могли почути слово потіхи. Наперед зачитував він кілька слів зі св. Письма, показуючи, що в скорім часі наступить на землі велика зміна для людей на краще.

В тім місці крикнув хтось із публіки: „виклад не є такий, як було оголошено в часописах; се релігійна пропаганда.” Се дало товчок до замішання. Але більшість присутних виступила проти него і ріжними голосами старалася його успокоїти. На се бесідник заявив, що він не прийшов до них, щоби їх зводити і ошукувати, як довгі віки ошукували їх попи і вони йшли за ними, але він вибрав сю тему тому, бо Бог є їх найбільшим приятелем, і надійшов час на їх благословенне. Він заявив їм, що він є їх приятелем, не ворогом. Далше пояснив їм причину всевітньої війни і сказав, що зависла над світом, що одна війна і що всі держави пригтовляються горячково до неї. Суддя Рутерфорд скінчив свій виклад около півночі.”

Другий великий португальський часопис писав:

„Кілька днів наперед було оголошено в часописах, що суддя Рутерфорд з Нью-Йорку покаже людям, як можна жити в мирі і гаразді вічно на землі. Зібралася велике множество людей, багато в поважнім віці, котрих очі світлились маючи надію апти вічно, як почули слова бесідника. Многo університетських студентів прислухувалося з увагою і давали вираз свого почування, що хотять жити вічно на землі. Галя була за мала на сі тисячі людей, що хотіли почути. Американець пояснив, яка дорога провадить до вічного життя на землі. Бесідник переконав присутних, що він прийшов сюди, щоби помочи їм. Коли велике множество народа слухало уважно, щоби не пропустити ні одного слова, оден із публіки запротестував. Більшість жадала, щоби бесідник промовляв, але маленька громадка кричала нехай перестане говорити, бо се протестанська пропаганда. Повстав великий крик. Тоді забрав слово професор університету і промов'яв людям о спокій, але надармо. Відтак сам бесідник попрэсп, щоб йому дозволили промовити пять мінут. Він порадив, що хто хоче слухати його викладу, нехай буде спокійний, а хто нехоче нехай вийде. Далше сказав їм, що если хто хоче мати його промову на письмі, нехай лишить на папері свій адрес. Опісля на столі була велика купа адресів. Коли Американець звернувся до знаних пророцтв Ісаїя, Єремії і Даниїла і вляснивав публіці, що щоби жити на землі вічно, в мирі і щастю треба слухати закону Божого, тоді знова ті самі почали кричати. Але більшість змусила їх до мовчання і виклад відбувся спокійно до кінця. Бесідника окляскувала публіка дуже часто.”

Так отже подорож до Іспанії і Португалії випала над всяке сподіванне. Звідси ми удались до Швайцарії і прибули на дво-дневу конвенцію, де участвовало понад 1500 посвячених братів. На всіх лицах пробивалася радість і енергія працювати еще віднійше для царства Мессії. При сій нагоді звиділи ми новий, щойно викінчений будинок товариства в Берні. Будова красна, урядження найновіші, місце обширне, що буде кватирою для середущої Європи, там міститься також велика друкарня і переплетня книжок.

ШВЕЦІЯ

Слідуюча з ряду конвенція на котрій мали бути, брати, була в Орегро в Швеції. Брат Мекміліян, звидівши наперед польські класи, поїхав скорше, щоб взяти участь в приготуваннях в Копенгазі. Час був короткий, а дорога довга. Тому обрахувавши кошта подорожи залізнич-

цею і час, прийшли ми до заключення, що буде дешевше поїхати аеропляном. Тому 21 мая рано ми всіли на аероплян в Цуриху і через Штутгарт, Липськ і Берлін поїхали до Копенгаги. Дорога тревала девять і пів годин. Аероплян летів не раз 120 миль англ. на годину і уносився від 3.500 до 4.000 стій понад землю. Прекрасний був вид на Швайцарію і на полудисву Німеччину.

Дорога відбулася без надзвичайних пригод, тільки у Північній Німеччині і Данії малисьмо сильні вітри, що наш аероплян опізнився цілу годину. З Данії переїхали ми до Швеції через морський пролив, а там зслізницею до місточка Орегро, де відбувалася конвенція. Ціла подорож зі Швайцарії до Швеції тревала всього 24 годин. Що до часу, то зроблено рекорд, але при шім не сміємо забувати, що пророк давно предсказав, що в послідні дні будуть скоро їздити тут і там. Се пророцтво тепер сповнилося бо видимо, що кожда країна в Європі посідає сьогодні велике число аероплянів. Німеччина побудувала в середині міста Берліну велику стацію для аероплянів, де приходять і відходять аеропляни на всі сторони. Нам казали, що вже з початком червня мають приїжджати там аеропляни, що десять мінут. Тепер ті аеропляни служать для пасажирів і для торгівлі, але в недалекій будучности будуть могли послужити чому другому.

На конвенції в Орегро було понад 500 братів. Хотяй число невелике, а за то всі одного духа і волі працювати і проповідувати зі всіх своїх сил о наближаючійся Божім царстві.

КВАТИРА ПІВНІЧНОЇ ЄВРОПИ

Для лучшего поширення Господньої праці в краях північної Європи ми уважали за відповідне заложити особну квартиру-філію нашого товариства в Копенгазі, Данії. Ся філія має обнимати своєю працею Данію, Швецію, Норвегію, Фінляндію, Литву і прочі надбалтійські держави. До сих послідних країв вість о царстві Божім, щойно тепер дісталася і є надія на красний успіх. Провід над сею працею обняв брат Дей із Лондону, котрий полишив високу державну позицію в Лондоні а вступив на службу царя, царів, щоб йому посвятити тепер увесь свій час.

Повертаючи зі Швеції ми задержалися один день у Копенгазі, де мали нагоду бачитись із більше як 400 братами, котрі зібралися спеціально. Були се солодкі хвили котрі ми перебули в їх товаристві.

НІМЕЧЧИНА

Зелені свята в Європі належать до найбільше торжественних свят. Завідатель Товариства в Магдебургу промовив ще в зимі, щоб конвенція німецьких братів відбулася на зелені свята. Так і сталося. Конвенція тревала три дні. Тяжко знайти слів, аби гідно описати сю конвенцію.

В першім засіданні конвенції взяло участь около 10.000 братів і сестер. Брат Рутерфорд мав привітну промову, котру прийнято з великим ентузіазмом. Музика була така, як то одинокі Німці знають грати і співати.

Оркестра складалася зі 125 інструментів, а кождий музикант се посвячений брат або сестра. Оркестрою проводив заводовий дрігент. Співом проводив фаховий співак і учитель. Всі присутні заховувалися, так, як би хто їх научив. У великій галі було сидженне на 8,000 а недалеко неї побудовано шатро, де мало спати 5,000 люда і була ще одна галія на 1,000 осіб. Всі ті галії були заняті до одного місця. Щоби присутні могли чути бесідників, уставлено електричні машини, що побільшали голос; обі менші галії получено за помочу електрики з головною так, що голос бесідника чути було у всіх галіях.

Брат Бальцерайт попав на особливий помисл. Казав зробити великі портрети кожного бесідника, і коли бесідник говорив в головній галі, казав повісити портрет бесідника у кожній з менших галій, так, що авдієнція могла чути голос бесідника і видіти його особу. По правді браття в поменьших галіях, хотія були віддалені кілька сот кроків від головної, могли чути голос бесідників о много виразніше, аніж в головній галі, що сиділи недалеко бесідника.

В неділю пополудни було в різних галіях понад 14,000 братів. Не проходилися, а сиділи і слухали. Ніхто з них не глядав собі якої розривки або балачки, а прислухувався словам бесідників. Сиділи годинами, хіба, тоді, як співали, то встали, а опісля знова сідали й слухали. Під тим зглядом ся конвенція (зїзд) може послужити за примір всім. Здається, що на конвенції в Коломбос не було більше братів, але ми нігде не бачили такого спокою поважного і святочного настрою, як тут. Вартова Башта всегда звертає увагу Братів, щоби на своїх зібраннях браття заховувалися спокійно і поважно, хоч би навіть ніхто тоді не промовляв. Справді се тяжко приходить навчитися, але німецькі браття научилися того й придержуються, що мусимо публично їм признати.

Інше місце призначено на кухню. Хліб, ковбаски, каву, гербату і проче продавано по купній ціні. Кождий купував і зівши вертав знова на своє місце. В галіях що притикали до головної, браття ночували постеливши коци під себе. Осібно спали браття, а осібно сестри.

Багато братів прибуло на конвенцію з далеких сторін; одні на колах (байсиках), другі пішки, інші на автомобілях або троках їхали триста до чотирьох миль. Многі поприїздили залізницями, і кажуть, що було би приїхало до 24,000, если би залізниця була дала злишку, як обіцяли, але в останній хвилі своє слово відкликали.

Що Господь учинив в Німеччині від останньої війни, се впроваджує нас в подив. Перед тим громада посвячених братів була маленька. Сьогодні Вартова Башта має в Німеччині 32,000 передплатників. А скільки більше її читає можемо тільки догадуватися. Місячник „Золотий Вік” виходить в 232,000 примірників.

Виклад для світських людей відбувся в неділю вечером. Уже о 6 години почали збиратися маси народу і в короткім часі заповнили головну галію, а браття заняли побічну галію і шатро, і тисячі стояло на дворі. Відчисливши 14,000 братів, або й більше, то світських людей було около 7,000. Був се величавий вид. По скінченню сво-

єї промови бр. Рутерфорд попросив присутніх встати, на знак, що бажають мати таке царство на землі, яке він описав. Всі, як один станули на ноги і зіслівали меню, а брат Гемери закінчив молитвою. Довго ще не хотіла розійтися публіка, немов жаль було її покидати се місце.

В неділю рано брат Рутерфорд промовляв на конвенції до братів. На питання, хто з присутніх прийшов до пізнання правди по 1922 р. встало майже дві третини присутніх. Між ними було багато молодих муштин і жінок. Прийшло нам на думки, як то Бог виляв свого духа в Пятидесятницю (зелені свята) на Апостолів і першу християнську громаду. А тепер в річницю першого великого Божого діла сей дух Господень показався на молодих браттях і сестрах, котрі хотять сповняти працю Господню. Так видно, що Бог має словнити свою роботу в своїм часі і дає спосібність працювати тим, хто вміє оцінити сю ласку.

В своїй бесіді бр. Рутерфорд зазначив, що Бог повстримав війну і здержав до часу надходячого горя, що би дати спосібність пізнати деяким людям правду; і що більша часть присутніх прийшла до правди в часі сего періоду. Многі брати оказують ревність і таке посвяченне, що если би було потреба, шійдуть радо проти куль і армат. В своїх зізнаннях, які публично складали, оказували келпку радість, що зізнали правду і Бога.

В понеділок по полудні конвенція закінчилася промовою предсідателя товариства, а опісля брати урядили спеціально прощанне. Перед галією тягнеться широка алея. По обидвох боках її уставилися всі в ряди а всі бесідники що промовляли на конвенції, серед пісні: „Бог будь з вами аж зїдемося знов,” перейшли попри них. Серце радувалося, коли виділося, як непроглядні маси братів і сестер з радістю і усміхом на лиці прощали своїх гостей братів.

Не від річи буде если подамо голоси німецької преси про сю конвенцію. Особлива наша інтелігенція, та всі, що видають часописи повинні дечого навчитися. Досі так бувало, що наші українські часописи не могли здобутися на якусь безпартійність супроти нас. По найбільшій часті завязато мовчать, коли-ж однак, що напишуть, то не тільки, що, односторонно але пишуть лож, як се маєть в Америці, Канаді, як також і в Галичині. Коли хочемо спростувати згідно з правдою, то не приймають.

Не так поступають Німці. Ні. Один з найбільших в Магдебургу часописей „Аацайгер” ось як описує :

„Міжнародне Товариство Дослідників Віблїї мало свою конвенцію в нашій місті. Величезне число їх зіїхалося із усіх частей вітчизни до свого головного осідку в Магдебургу. Велике публичне зібранне, на котрім промовляв суддя Рутерфорд, числило приблизно 20,000 осіб, а між ними до 16,000 самих дослідників.

Серед глибокої тишини прелегент доказував, що царство сатани управляло досі світом, і що в недовгім часі наш Спаситель положить кінець всякому злу. Що до великім горю, котре ще має прийти буде заложено царство Мессїї, де запанує любов, а всяка ненависть, самолюбство, війни, біль і смерть будуть усунені з лиця землі. Если снїтав присутніх, скільки таких, що бажають такого царства, всі до одного піднесли до гори свої руки. Велика галія, побічна менша і велике шатро були набиті битком. Всі дослідники Віблїї мали свої відзнаки. Мусимо подивляти їх терпеливість і рішучість, коли серед так недостаточних средств транспортних зіїхалося, їх таке велике число.”

Соціалістичний часопис „Фольксштіме“ (голос народу), описуючи про цілі дослідників Біблії, подає від себе свій погляд на спасення світа. Як далеко вони відігнали від наших соціалістів, котрі навіть платного оголошення про наші книжки, або виклад не хотять прийняти до свого часопису. Подаємо ось тут дослівний переклад:

„Велике число членів Міжнародного Товариства Дослідників Біблії зішлося на Зелені свята до нашого міста із всіх частей Німеччини. Позаяк церкви по війні занялися політикою і тримали руку з тими, що дійшли до власти, тому не мали часу займатися справами релігійними, і не могли дати народови сего, чого він бажав. В наслідок сего малі секти зросли в силу і обняли тепер цілий світ. Найбільшою з них є Міжнародне Товариство Дослідників Біблії. Вони є на ворожій стороні з евангелістською (пануючою в Німеччині) церквою, позаяк дослідники Біблії не уважають пановання попів, як також не похваляють, що попи підсилюють пануючі богаті класи. Розуміється, що такий піп не має доброго слова о Дослідниках Біблії, бо вони псуєть йому інтерес.

Дух пожертвування у тих людей є гідний подиву. Вони прибули з найдалших частей Німеччини не аважаючи на ніякі певиводи подучені з сим. Се годовно сам прозгашіят, котрий потернів найбільше серед нашого нещастя. Але, чи ми мусимо йти за ними і вірити в пророцтва Біблії, се инше питання. Як соціалісти ми також боримось, щоб занятувала на світі справедливість і правда. Але яко соціалісти ми знаємо, що капіталістичний устрій з його класами не може змінитись через заложення „царства Ісусового.“ Тільки логічний і економічний розвій соціалізму запровадить на світі справедливість і правду. Соціалісти хотять zorganizувати і уложити всі справи при помочи науки і техніки так, щоб людський егоїзм (самолюбство) не міг найти для себе місця. Сього не можна осягнути при помочи само віри, потрібно до сього великої боротьби. Сього Дослідники Біблії не роблять; бо їх віра в прихід царства Христового забороняє їм.

Велике се зібрання не було зібранням робітників, як ми розуміємо слово „робітник,“ а скорше був то час роздумування, медитації, година розважання над тим, чого люди бажать і потребують. Галі були заняті до послідного місця, а бесідники промовляли через прилад котрий побільшує голос. Музика й спів давали поваги торжественній хвилі. Галі були красно удекоровані.

Правда зробила величезний вплив і поступ в тій часті Німеччини. За один рік класа зросла о 200 членів. В Магдебургу є головна квартира; праця взагалі. В робітні (фабриці) працює більше, як сто чоловіка, а роблять заходи, щоб побільшити видавання книжок і прочої літератури, обговорюючи о царстві Божім.

Зі жалем опускали ми Німеччину. Ми почувалися там, як би серед рідні. В дійности Господні люди не знають ріжниць мов, язиків; вони всі одна велика родина; не робить ріжниць, чи він говорить по англійськи другий по французьки, чи по німецьки, чи по чеськи, чи по українськи, чи по польськи, чи російськи, чи иншою мовою, вони всі одна Божа родина.

ГОСПОДНЯ ПРЯЦЯ МІЖ НАШИМ НАРОДОМ

Читаючи, як великі поступи учинила правда о царстві Божім між Німцями і з радости заплачеш. Так. Однак нам ще далеко до них. Не можемо рівнатися з ними. Ріжні обставини зложилися на се. Там просвіта стоїть високо, Кождий вміє читати і майже в кождій хаті є св. Письмо, або Біблія. Там не найдеться такий, що забороняв би читати Біблію і казав її палити. Та й ніхто не переслідує за читання Біблії. А если би такий найшовся, кождий дивив би ся на нього, як на такого, що не все йому в порядку в голові. А в нас зовсім инакше. Поминувши

життя наших людей в Америці, де під тим зглядом мала ріжниця між старим краєм. Багато є ще в нас неписьменних; тисячі навіть на очи не бачили св. Письма Біблії і не мають понаття, що вона містить в собі. На ціле село если найдеться одна Біблія, або дві, то добре. Бувало й так, що Біблія була в хаті, але її ніхто не читав. Попи знова не радили читати; боялися, що люди довідаються, чого учив Ісус Христос і стануть їх контролювати. Словом для людей Біблією було слово попа, а той так учив аби мати з них користь: гроші, хліб, і даремну працю.

Тому тепер, если оповідати людям о царстві Божім, яке Ісус Христос заложить для людей, всі радо слухають і признають се за правду. Але, як піп стане в церкві страшити, проклинати, молити, і плакати перед людьми то богато не маючи Біблії, не знає і не може переконатись чого учив Ісус і покидає правду і вертає там назад, де був. Як се не pomoже, то насиле жандармів і ті немов, які розбишаки рабують незаконно забирають приватну власність; біблію, книжки і т. п. Замість стояти на сторожі права, самі лояють се право. По селах шириться крадіж, розбій і друге, а вони те все лишають, а йдуть і роблять пакости невинним людям, котрі хотять служити Богу цілим серцем і не мають наміру чинити зла своїм ближнему, а тільки добро.

Так малася річ в однім селі коло Переминя в Галичині, де чоловік, коли ще не знав правди, ані Бога був великим авантюриком на околицю. Всі боллися його, а піп ніколи і не писнув, колиж той чоловік пізнав правду і пізнав правдивого Бога так зараз змінив своє поступування перестав, чинити зло, та не тільки сам, але й другим говорив, що не добра дорога, якою поступав. Тоді то піп виступив проти нього та наслав на него жандармів, що він перестав бути католиком. Тільки за те що спізнавши Бога перестав чинити зло.

Буває й так, що по викладі приходить жандармерия до села і робить протоколи, грозить людям карами, та подає їх до суду. Але на щастте завсіди так кінчиться, що й в суді довідаються правди, о царстві Божім, і пускають їх назад домів. По довших короводах мусять віддати і книжки, если браття допминаються. На якийсь час втримають правду, але не на все. Бо хто любить Бога і правду, сей через такі переслідування утверджується ще більше в правді і тоді не боїться нікого, ні попа ні жандарма, ні старости ні судді. Кождому тне правду із Слова Божого, так, що ті стають мов дурні. Сповняються слова Христові сказані до своїх учеників: „Се я посилаю вас, як вівці між вовки... будуть видавати вас судам... і поведуть вас до намісників (воєводів) і до царів за мене на свідоцтво їм... А як будуть видавати вас не журіться про те, як і що вам казати, бо дасться вам у ту хвилю, що маєте сказати. Бо не ви будете промовляти а дух Отця вашого, буде говорити у вас.“ — Мат. 10: 16-20

Помимо всіх перешкод правда робить великий поступ. Часом людська злоба причиняється до поширення правди. Так було в Бурштині, Рогатинського повіту. Наш брат

з Америки прибув там, щоби покріпити місцевих братів словом правди. В неділю до обіду зійшлося чимале число братів і спільно розмовляли о духових річах, сидячи під тінею яблуні. Около 11 години прийшло раптом велике число жінок і дітей, а за хвилию двох поліцаїв з карабіном на плечах. Се місцевий піп, довідавшись о приході брата, відмовив скоренько „службу божу” і побіг на поліційний постерунок, повідомляючи, що якийсь бандита прийшов до їх міста. Брат і господар дому, пішли з поліцаями до Коменди. Перебули там поверх п'ять годин. Але не сиділи там дармо. Давай й поліцаям оповідати о надходячій царстві Божім. Тим вони дуже заінтересувалися і стали ставити різні питання, на що отримали вдоволяючі відповіді. Словом так були задоволені, що самі просили, чи не могли би дістати наших книжок. Брат радо подав їм в українській і польській мові, бо рівночасно з братом були арештували цілий кошик книжок, де принесли на постерунок. На відхіднім жандарми, сердечно попрощалися з братом, а комендант залив, що скорше є той бандита, котрий таке на брата сказав.

Так вийшли всі з постерунку, несучи кошик книжок, а за ними вийшла товпа народу. Саме тоді люде вийшли з „вечірні” Думали собі, що закують братів, або щось таке подібне, а тут бачать їх на волі, ще й книжки не-

суть. Тому ще більше огорнула їх цікавість. За хвилию велике подвірря заповнилося людьми, Українцями, Поляками й Жидами, а брат скористав даючи публичний виклад о царстві Божім. Ще довго по тім люде не хотіли розходитись і бажали почути ще більше, але брат мусів їхати на сусідні села.

В повітах, Підгаєцький і Рогатинський правда зробила великий поступ. Се сталося завдяки помочи американським браттям, котрі не жалували гроша і прислали сюди нашу літературу. В підгаєцькім повіті є один посвячений брат, котрого заходом повстали три збори. Ще краще заповідається в рогатинськім повіті. Показується, що й в других повітах є браття, що пізнали правду в Америці, а тепер незнано для ширшого загалу працюють ревню у виноградинку Христовім. Поле широке, та робітників брак. Змногих сторін чути голоси, прийти і потішати їх правдою Слова Божого.

Границі Радянської України ще наразі замкнені для правди.

В слідуючім числі буде поданий звіт із праці на Прикарпатській Русі.

Браття просім Отця небесного, щоби післав більше робітників. на свою ниву.

Євангелія в Антиохії Писидійській

— Діяння Апостолів 13:13-52 —

ПРОМОВА ПАВЛА ВПЕРВІЙ РАЗ ЗАПИСАНА — ПРОРОЦТВА СПОВНИЛИСЯ НА ІСУСІ — ПЕРЕСЛІДУВАННЯ ПОХОДИТЬ ВІД ЛІДЕРІВ

„Се я дав його за свідка народам, за проводира і наставника їх — Ісаїя 55:4.

Не знайшовши великого заінтересовання на Кипрі, апостоли повернули назад до Малої Азії і прибули до Пергії в Памфілії, а звідси до Антиохії Писидійської. (Сей Антиохії не треба мішати із Антиохією в Сирії, звідки розпочали свою дорогу). Місто се було велике і Жиди торгуючи, по цілій римській імперії, мали і тут свої синагоги.

В суботу Павло й Варнава увійшли до синагоги й усіли. Поява тих двох мужів звернула увагу проводирів синагоги; і прочитали зі закону та пророків, попросили їх кажучи: „Коли маєте слово утішення для людей, то промовте.” (Діяння Ап. 13:15) Павло піднявся з місця став промовляти.

Се перший случай, де записано промову Павла. Як всі другі, що пояснювали дороги Божі, так і він почав від того, що пригадав їм їх історію. Він пригадав їм, що Бог вибрав їх отців і покликав їх, щоби мешкали у вибранім краю. Він освободив їх із неволі своєю сильною рукою і задля них знищив сім племен в хананейській землі. Опісля 450 літ давав їм суддів, аж забажали царя, і тоді зав їм царя Савла із Веняминового покоління.

Того усунув і дав їм царя Давида, кажучи о нім, що він є чоловік „по мойому сердцю, котрий вчинить усю волю мою.” — Діяння Ап. 13:22.

Від тоді минуло 1,000 літ і доси Бог не учинив, нічого, щоби сповнити сбітницю, котру дав, що підійме Спасителя з насіння Давидового. Але Павло заявив, що Бог сповнив свою обітницю, воскресивши Ісуса з мертвих, котрий був насіннем Давида по тілу. Та Ізраїль не зрозумів сего Божого пляну, але будучи зарозумілим, хоче ще й тепер уходити за учителя світа. Павло сказав, що сам Ізраїль потребував Спасителя і що насінне Давидове мало найперше привернути Ізраїля до себе. — Діяння Ап. 13:23.

Се була відвага зі сторони Павла, коли він сказав Жидам і Грекам, що там були, що „ті, що жили в Єрусалимі і князі їх” розпняли на хрест того, котрого Бог післав, щоби привів спасенне Ізраїлеви. Вина їх була очевидна; бо хотяй не могли на її причини смерти на Ісуса, то таки жадали від Пилата, щоби той укарав його смерттю. Вони були засліплені не бачили ясных доказів; раз тому, бо не знали Слова Божого, котре було їм сказане, а голов-но тому, бо не розуміли слів пророків, котрих читали

кожоді суботи.. Павло отверто заявив їм, що Бог воскресив Ісуса з мертвих, і що вони є свідки, що обітниця Бога дана вітцям, сповнилася тим, що Бог воскресив Ісуса. І навіть слова Псалми (2:7) „Син мій єси ти, я сьогодні родив тебе,” і також слова Ісаїї (55:3): „я дам вам святий Давидів завіт.” Вкінці зацитував слова Псалми 16:10: „Ти не даси святому твоєму видіти зотлінне,” і сказав, що всі ті пророцтва сповнилися на Ісусі.

Промова Павла, котрий напроваджував слова пророків, вказуючі на Ісуса, мусіла бути великою несподіванкою для всіх слухачів. Вони певно думали, що Давид говорив о собі, о своїм воскресенню, і не знали, що його слова були пророчі і проречені о Пемазаннику. Ані також не розуміли, що „святий Давидів завіт” можна так викладати.

Жиди брали всі пророцтва для себе самих, неначе би тільки вони одні були наслідниками. Та Павло показав їм, що ці обітниця були тільки для правдивого Ізраїля, котрий оказався таким, коли прийняв Ісуса. Ізраїльтяни думали, що вони будучи народом Давида, тому сі і всі другі обітниця відносилися до них. Вони не робили різниці між обітницями зробленими Давидови а між благословеннями, котрі мали прийти через Ісуса. Тому вони відкидали думку, неначе би вони потребували Спасителя.

Ніхто не міг скорше користати зі сеї Давидової обітниці, аж мусіло найважніше насінне, Ісус, отримати благословення при своїм воскресенню. Опісля хто схоче прийняти Христа, як такого, котрого Бог післав, буде мати спосібність увійти з Ісусом в святий завіт Давидів; се є через воскресення до безсмертності, не підлягаючи опісля зіснуттю, і через се, що станеться співнаслідником Божого Царя в Ізраїлі. — до Римлян 8:17; 1. до Кор. 15:53.

Павло сказав до згромаджених: „Всі богоязливі між вами” — чи то Жиди, чи Погане Язичники — „відомо нехай буде вам, що через Него вам прощення гріхів проповідується, і від чого ви не могли оправдатись в законі Мойсея, через Него оправдується кожний, хто вірує (в Него).” (Діяння Ап. 13:26, 38, 39) Ся наука віри (доктрина) мусіла бути для людей великою несподіванкою, подібно, як і попередні вияснення пророцтв. Ізраїль як нарід знав, що рік річні жертви примирення були покриттям його гріхів, але вони не знали ніколи о прощенню гріхів. А тут Павло заявляє їм, що хто приймає Христа, той приходить до Бога через правдиву жертву, кстра бере гріхи, отримує відпущення давних своїх гріхів. Не тільки се, він ще стає оправданий, буває уважаний, як би він не грішив, так, що він стоїть перед Богом без вини. — Гляди до Жид. 9:14.

Павло мав те саме на думці, що і Петро, коли зараз по Пятидесятниці завзивав Ізраїля до покути, щоби міг прийти для них „час покріплення від Господнього лица.” Тепер Павло оповідає о Спасителю для Ізраїля, через котрого вони можуть поєднатися з Богом. Він добре ро-

зумів, яке велике діло Ісус має зробити в часі свого другого приходу, за днів свого царства. Але Павло думав передовсім о тих, котрі мають мати участь в духовій часті царства.

Знаючи наперед що багато зі слухаючих не прийме його слова і погордить ним, Павло знова покликуються на пророків кажучи: „Уважайте, щоб не прийшло на вас те, що сказано в пророків: Дивіться гордівники, і дивуйтесь та пощезайте, бо я роблю діло в дні ваші, діло котрому не увірили-б, коли би хто розказував вам.” (Діян. Ап. 13:40, 41; Аввакум 1:5) Ся його промова порушила Жидів і Язичників. Жиди вийшли зі синагоги, а язичники остали, просячи, щоб о тім сказати їм ще на другу суботу. По скінченню всього багато так Жидів як й тих що недавно прийняли закон Мойсея, йшли за Павлом й Варнавою, прислухуючись красним словам, які промовляли вони до них.

На другу суботу зібралося майже ціле місто, щоби почути Слова Божого. Се розгнівало Жидів і вони стали перечити Павлови та хулити його. Тоді Павло й Варнава сказали сміло: „До вас перше треба було промовити Слово Боже. Коли-ж ви відкинули його і вважаєте себе за недостойних вічного життя, то ось обертаємось до Поган (Язичників).” (Діян. Ап. 13:46). І знова покликалися на пророків, показуючи, що Слово Боже мусить йти до тих перед котрими до сього часу світло було закрите.

Погани зраділи і прославляли Слово Боже, і правда розійшлася, по всій тій стороні. Та Жиди набунтували побожних і поважних жінок і передових людей в місті і зчинили переслідування на Павла та Варнаву і вигнали їх зі своїх границь. В такий спосіб переворотні люди вмійють заграти на чувствах побожних і поважних людей, котрі самі про себе не думають

Слова остороги сказані Павлом до Жидів, і слова пророка Аввакума, на котрі він покликався, доказують, що він учинив виразну різницю між покликанням статися насіннем Давидовим, а благословенням, котре мало прийти для Ізраїля, коли Бог пішле освободителя зі Сиону. (до Гимлян 11:26) Їх засліплення було тому, псааяк вони були горді і не звертали доброї уваги на пророків, котрих читано, що суботи. Як було колись, коли проповідувано вхід до царства ласки і особлившої благодати, так само діється і тепер, коли надійшов час оповісти о другім приході Господа і о закладуванні його царства на землі в силі. Сі, що могли мати мати нагоду бути в царстві, відкидають сі слова і мусять на них сповнитися, слова Аввакума, як сповнились на їх попередниках Жидах. Вони також дивуються й гинуть марно.

В своїй промові апостол Павло говорить, що пророцтва сповнилися. Під тим зглядом він годиться з Ісусом і всіма прочими апостолами. Але що до сього він відрізняється від проводирів новомодного Християнства, котрі кажуть людям, що Старого завіту, не муситься уважати за Слово Боже, а що найлучші пророцтва се тільки добрі бажання, абе нерозумні мрії і видження добрих людей.

ЩО Є ПРАВДА ?!

Се одно з питань, яке кожний правдивий Християнин повинен задавати собі, та шукати відповіді. Ми повинні навчитися любити та цінити правду задля її вартості; шанувати її через узнання її, де тільки її знайдемо. Правда останеться правдою, без ріжниць ким вона а радше через кого вона сказана. Правда предложена противником остається правдою. Правди змінити не можна. Вона не зміняється, так, як Бог не зміняється. Можливо, що ніхто не є так склнний перечити факт правди, як Християнин. Як часто се діється, що в суперечці легкодушний Християнин може переочити і злегковажити правду предложену йому його противником. Се часто діється так, коли розправляємось з недовірками. Тоді ми чуємось цілком вільними заперечити все, що відноситься до вірування. Се не вповні правильно поступованне. Много недовірок є чесними — бажать вірити і говорити правду, так, як й Християнин, — а если ми з таким розмовляємо і ігноруємо правди, які даний недовірок виводить, ми не тільки, що не переконаємо їх про наші правди, але навіть не будемо в силі досягнути їх, бо наша впертість признати правду, котру вони виводять,

сплodgeує в них ненависть до того, що ми маємо. Коли ми не хочемо признати одної правди, то як можуть вони признати ту частину правди, що ми маємо. Правда годиться в собі. Прийми правду, де тільки знайдеш її, без огляду на се, що вона перечить, і полягай на здібність, що буде можна її згармонізувати з другим „духом правди,“ так, як Ісус обіцяв.

Правда, так, як скромна мала квіточка в пустині життя, є окружена і майже удушена через багатий зріст зелалуду. Если знайдеш тільки яку правду, мусиш бути обережний. Если пізнаєш її красу, то мусиш стрясти з себе поршинки блуду й терні, гіготерії, та гіпокризії. Если хочеш її посідати, то мусиш схилитися, й дістати її.

Не будь вдоволений одною квіточкою правди. Бо коли-б одна була вистарчаючою, то більше не булоб. Все збирай, все шукай більше.

Сплети ті правди, як вінець — „Прикраси себе ними, наче молада.“ „Нехай любов тебе не кидає та правда; носи її на шії і напиши на таблиці серця твого.“ — Ісаїя 49:18; Прип. Сол. 3:3.

ВЕЧІР МОЛИТВИ І СЛОВА ДО РОЗВАЖУВАННЯ

Текст із манти на 2 грудня 1925.

„А тепер, чого гаїшся? Уставши охрестись. — Діян. Ап. 22:16

В сій промові видимо простоту гідну наслідування всіма, котрі мають вплив на інших, та стараються спровоадити їх на правдиву дорогу. Іншими словами сказавши, повиннося побуджувати до готовости повного послуху Господу й Його правді. Если сі котрих очі віри побачили Бога, й учули Його галєс, а єще не чуються склнними до послуху, то такі онажуться о много меньше готовими, коли на них наступить світ, тіло й сатана, коли будуть йому шептати: „Не будь диваком, будь умірнованим на що тобі посвячуватися Богу. Твої приятелі і сусіди будуть думали, що ти зійшов із розуму, се стане на перешкоді твоім надіям, се перемінить твоїх приятелів на ворогів, а се буде коштувало тебе за дорого, ліпше не спішиш.“

Текст з манти на 9 грудня 1925.

„Коли світ вас ненавидить, знайте, що мене перше вас зненавидів.“ — Йоан 15:18.

Так, як Господа нашого ненавиділи без причини, так нехай буде й знами, щоби злість, неаависть, заздрість й убийство і пр. без причини були на нас вилівані, щоби наше життя було чисте, так далеко, як тільки можливо, щоби думки наші, слова й діла, на скільки нас на се стати, приносили і показували славу нашого Бога та голосили о нашій любові до всіх людей а головню до товаришів по вірі. З часом коли Церква буде прославлена а розлічнеться новий протяг часу, сі, котрі тепер ненавидять нас, з причини, що сатана осліпив їх і попровадив на блудну дорогу, сі всі поклоняться перед Пوماзанником Божим, а ми будемо мали радість в піднесенню їх із упадку, захоченню та дарованню, чинячи їм добро і помагаючи до повного повернення до образу і подобі Божої.

Текст з манти на 16 грудня 1925.

„Діаи ще кульгати мете на обидва боки? Коли Господь є Богом так ходіте слідом за ним, коли же се Баал так слідом за ним ходіте.“ — 1. Царів 18:24.

Часами потребуємо, як так виразимось „попихаючої сили,“ котра допомогла би нам скорше рішитися в якісь справі. Такою

попихаючою силою, повинна бути Божя воля. Розпізнанне Божої волі в даній справі значить: полагодити все так скоро, як скоро ми її розлізнали... Здібність скорого рішення певної справи на добру сторону, в чім є саме Божя воля вимагає певного досвіду, як також і карности. Чим скорше зачнемо, тим скорше наберемо знання в рішенню даних річей. Чим енергічніше стараємося розпізнати Божу волю, та її ділання, і покажемо, що маємо охоту чикити її, тим лучше і скорше усталиться наш характер, так, що скоро розпізнаємо правдиву дорогу.

Текст з манти на 23 грудня 1925.

„Слово в час сказане, яке воно солодке... Як золоті яблучка на прозорій золотій тарілці, так слово сказане до ладу. — Прип. Сол. 15:23; 25:11.

Коли ми говоримо з такими, що мають уха до слухання, і почали вступати на дорогу, якою йшов наш Спаситель, ми повинні пам'ятати, що в людським життям бувають переломи, складаються важні обставини, в котрих одно слово сказане належить, є важкішим і сильнішим, ніж тисячу слів сказаних иншим разом. Одка ми повинні всегда бути готовими в Господній службі, чи се догідним для нас, чи ні — готові класти своє життя задля братів... Між тим ми повинні розрізняти, що може бути для нас недогідним, а що для других, а бути готовими служити другим кожного часу, хочаб і в часі недогідним для нас, зате в догідним часі для других. Ми повинні також звернути на се увагу, щоби не какидувати Євангелії нікому в невластивім часі, помимо, що се може бути для нас догідка хвиля.

Текст з манти на 30 грудня 1925.

„Ти увінчав рік добротою твоею.“ — Пс. 65:11

Провірючи провід Божого провидіння за час минулого року, то нехай доброта й любов і милосердде побудить нашу віру і довіря до Бога надальше відносно надходячого Нового Року. Правдивий погляд в будучину дає нагоду правдивій Божій дитині не тільки зложити подяку за се, що минуло, але піднесе голову і буде споглядати із повною радістю, в будучину, знаючи, що визволенне наше блище ніж тоді, коли перший раз побачили ми Його і увірували, що дальше, що сей котрий розпочав у нас добре діло є здібний і готовий виповнити його, если в дальшій тягу піддамо своє життя, як і нашу волю, під Його мудру опіку.

„...Не бійся, тільки говори й не мовчи... бо в мене багато людей у цьому городі.“ Діян. Ап. 18:9.

Дорогі браття в Господі: Помимо, що нам так браку місця в Вартової Башті, то однак не можемо неподілитися благословеннями із вами, які то Отець Небесний ізсилає. В 10 числі Вартової Башти ми подали по одному листі зі всіх сторін, однак не можливо є помістити всіх листів з огляду на велику скількість як і на брак місця. Час і листи говорять за себе. Однак бажанням нашим є пригадати всім братам, котрі з яких би там не

будь причинине заслали ще літератури як свідцтво о наближаючійся царстві в силі, до своїх родинних міст, сіл, кривним, чи то знакомих, чи й чужим одиницям, котрі мають бажання пізнати правдивого Бога прошені негайно надіслати нам їх адреси. — Бо муситься між всіма народами голосити Євангелія. (Радісна вість) Марка 13:10. — В Христовій любові
Слуги й браття в Господі — Вартова Башта.

* * *

Лист з Праги від студента медицини.

Мої Найдорощі! Брати в Господі:

Прийміть шире поздоровлення. Сердечно і щиро вам дякую за ваш ширий лист, який мене дуже а дуже потішив! За се дуже високо ціную вас, бо ви, як такі, що чоловіка назад до Бога та до його слова провадите. Ви є справді в повні того слова значінню моїми найдорощими. Божі і справді, коли бідний грішник чоловік знайде свого великого Спасителя Ісуса Христа і його носить в своїм серці і нікого иншого кромі Нього не хоче до свого серця припустити, то по Ним, хтож може бути найбільш цінним та найдорощим, як не ви, котрі узиті за знарядде до вказання дороги до нашого Найдорощого Спасителя Ви є тим сторожем на часі що як стоїть написано, світ має остерігати перед дуже важними подіями, і мудрий цей, котрий на вас, як на післанців уважає. За обіт Господеві, який ви долучили мені в листі одержав, за що також сердечно дякую, бо сей обіт, так, як би спеціально для мене був видрукований. Його ставляю я на найвищій місці і в найменше вільній хвилині я о цім радо роздумую, ...Чим віддячитись мені Господеві за його добродійства. Дякую також і за вказ книжок, який долучено до листа, та з українських книжок я ще не маю „Божий Плян Віків“, Ваші книжки я почав студіювати і кожду вільну хвилину за допомогою Божою буду на се посвячувати. Се мені дуже подобається, бо все уґрунтовано на вічнім Слові Божім. Зі самого „виказу“ ваших цікавих книжок я одержав більше книжок з чого оставлю собі тільки по одній решту хочу при спосібности роздати поміж студентів. Ані одного примірника не смію на марно стратити. Окрім того хочу еще до кожного примірника дописати слідуєчі слова, які ви мені написали в листі: „Колиби Вас, це, що тут написано не займало, так просимо вас дуже передайте ласкаво такому, котрий такими річами интересується.“ Ці слова будуть, як раз на місці, і таким способом багато виказів, які инакше могли би бути знищені, придуть до рук, де задержаться і де дотичний буде кожде слово студіювати а й до вас буде писати. Таким способом можна в Празі утворити громаду студентів, котрі поставлять собі за мету: Шукати Правди, Правду хоронити, за правдою йти, аж до смерті.

За всі книжки на мій перший поклік, які я одержав від вас як також і за видаваний хліб „Вартову Башту“ я щиро і сердечно вам дякую і буду старатися, кожду вільну хвилину використати, щоби її докладно перестудіювати. Даліше наколи-б між нашими студентами найшлися такі, котрі би радо вглублялися у вічній Божій Слові, то я дуже радо, кождому із великою охотою, кождому, котрий тільки за сим затужить буду ваші книжки, які я від вас дістав пожичати. Я би був дуже рад, щоби тільки такі знайшлися. Дуже підкріплячі і виробування слова написали мені в листі. Се дуже велика правда, що ви написали, що дорога сьогоднішнього світа, се тільки дорога похотей й мамоні! Я на свої власні очі бачу се і всюди видно.

Ох Браття нема нічого гарнішого і ніколи не чується чоловік щасливішим, як будучи у великій темноті (неволі) стати нараз вільним! Правдиві це слова в Божім Слові. Коли вас Син освободить, так на правду будете вільними. Я з дня на день бачу все більше світла, із поза тої темноти, яке мене ще огортає. Даліше прошу вас вишліть мені, сі всі книжки, яких я ще не маю, а також і на німецькій мові, як є такі що в нас ще не має. Я вам буду дуже вдячний. У мене не будуть сі книжки дармо лежати, бо із моєї сторони, се було би насильством над Правдою. Я маю біблію в німецькій і чеській мові, але знаєте, що в чужій мові не є так зрозуміле, як в своїй, то й о се му просити вас. Також як можливо вишліть мені число 2 і 4 Вартової Башти, щоби мати цілість сього так цінного „хліба“.

На залученій карточці „Обіт Господеві,“ я знайшов цінні слова в справі спирітизму та оккультизму. Я сильно переконаний що се від сатани як також і теозофія, яка на жаль тут так поширюється. Однак над одним я дуже сумую, що так много сект витворилося, котрі всі проповідують Христа, але чому се так, що не працюють всі разом. На тій точці я еще не могу виробити. Знаю, що номінальне „Християнство“ все Погани, всеж я маю надію одержати виробування, з часом, як також прошу мені відповісти на се. Я зі своєї сторони хочу радо йти дорогою, якою йшов Христос, а що до сторони противника, то цілою силою, хочу його забіги відпирати, як також і других остерігати.

А тепер найдорощі, я дуже вам дякую ще раз за все й прошу вас відішліть мені, я знаю, що я знайшов правду і цілим серцем маю бажання кинути ся до праці, на тій то вузькій дорозі. Прийміть від мене християнське поздоровлення й не забувайте про мене, я буду старатися йти в дусі й боронити сю правду, яку я тепер частинно пізнав. — Ваш у виробуванні: Верє. студ. мед.

Листи з Америки

Дорогі в Господі: Я ваш найменший брат, бо ані читати, ані писати не вмію, бо князь світа сього, не дозволив мені користуватись тим знанням, але нанимаю собі, щоби мені читали сі цінні слова, сю Божу Правду, і тим кормлюся; хочу поділитися з вами радістю, коли то перечитав я 10 число Вартової Башти, в котрій то знаходиться велика наука, для нас всіх що нас укріпляє на дусі та допомагає нам, щоби ми могли більше зрозуміти Божий Плян, хоч я сам це дуже много потребую то з радости я аж заплакав. ...А читаючи листи із цілого майже світа; як наш бідний нарід не може дати собі ради із ріжних причин, головню із темноти, яка так сильно ще між народж паує, й яку я сам відчуваю... прошу вас браття вишліть на мій рахунок книжок, тим, що так вас дуже просять. Я вірю що много ран можна загоїти всім тим котрі їх перечитають.

Нехай Господь провадить вас в тій праці, засилаю вам, як також і всім братам щиро любов. — Ваш найменший І. Н.-Й.

КОНВЕНЦІЇ:

Повідомлямо братів, що в днях 25, 26 і 27 грудня (децембер) відбудеться у ВІННІПЕГУ, МАН. конвенція братів Віримо, що Господь уділить благословення всім присутнім — По блищі інформації писати:

S. T. Kaczowsky, 44 Hallett St., Winnipeg, Man., Can.

Повідомляємо братів, що в Ірі Па, відбудеться триденна конвенція доколичних братів. Звертаємо увагу, що ся конвенція відбудеться в днях 1, 2, і 3 січня 1926 р., а за тим на розпочаттє нового року в дальшій нашій праці. Маємо віру, що Господь уділить благословення всім присутнім — По блищі інформації писати:.

Malinowski, 1342 E. 7-th St. Erie, Pa.